

Arrest

nr. 287632 van 17 april 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 15 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. RYCKASEYS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché A. SMIS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn in 1998.

De verzoeker verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 29 augustus 2020. Op 17 september 2020 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 13 december 2021 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal).

Op 11 oktober 2022 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) in hoofde van verzoeker een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing:

“A. Feitenrelaas

U, [K. G.], verklaarde over de Afghaanse nationaliteit te beschikken en te zijn geboren in het dorp Bar Argach (district Khogyani, provincie Nangarhar) in het jaar 1998. U woonde in uw geboortedorp, waar u van uw geboorte tot uw vertrek uit Afghanistan leefde, samen met uw beide ouders, uw oudere broer, diens vrouw, zoon en dochter, en uw 2 jongere zussen. U ging naar school in de school van Argach tot de 7de klas, van toen u 7 jaar oud was tot u ongeveer 16 jaar oud was. Uw vader was leerkracht Pashtou in die school. Nadat u stopte met school ging u in de algemene voedingswinkel van uw vader werken. Daarnaast bewerkte u ook het land van uw familie.

In de maand sunbula van het jaar 1398 volgens de Afghaanse kalender (van 23 augustus 2019 tot 22 september 2019 volgens de gregoriaanse kalender) kwamen op een avond 2 talibanleden op de motorfiets toe rond 20u. Zij parkeerden naast uw winkel en gingen op de straat voor uw winkel staan. Ze waren zwaarbewapend. U stond toen met uw broer in de winkel, en u besloot meteen de winkel te sluiten. Er was diezelfde avond een trouwfeest aan de gang in uw dorp, van de neef van de leider van de lokale politie, commandant [Y.]. Dat trouwfeest was zo'n 5-6 huizen verder aan de gang, op zo'n 500 à 1000 meter van uw winkel. Minder dan 10 minuten nadat u de winkel had afgesloten en u via de achterdeur van uw winkel uw huis was binnengegaan barstte er een vuurgevecht los, dat ongeveer 30 minuten duurde.

De volgende dag zag u veiligheidstroepen op de straat voor uw winkel, bezig met een onderzoek. U werd niets gevraagd, en u nam evenmin initiatief om meer te weten te komen. U had wel aan het kanaaltje, op zo'n 50 meter van uw winkel, bloed gezien. In de moskee hoorde u geruchten over hetgeen gebeurd was. De lokale politie, aanwezig op het trouwfeest, zou de talibanleden die voor uw deur stonden, hebben aangevallen. Daarbij zou 1 van de 2 talibanleden zijn omgekomen, en de ander zou verwond zijn. Het betroffen machtige talibanleden uit uw regio, namelijk Abdur Rahman, de militaire leider van uw regio voor de taliban, en Qari Nasir, het schaduwdistrictshoofd van Khogyani voor de taliban. De laatste was overleden in de gevechten.

Uw broer en u ontvingen 2 dagen na dit incident een brief van de mawlawi van de grote moskee van Argach. Het betrof een oproepingsbrief van de taliban. U diende zich beiden meteen aan te melden bij de rechtbank van de taliban. Indien u zou weigeren zou u gedood worden. Omdat u het gevaar inzag besloot u niet te gaan naar de rechtbank van de taliban. De dag nadat u die brief ontving werd uw broer opgebeld door de taliban. Hij werd nogmaals opgedragen om met u naar de rechtbank van de taliban te gaan. Toen uw vader de daaropvolgende dag naar zijn werk ging, werd hij onderweg ontvoerd door de taliban. De mawlawi van de grote moskee, die als een soort tussenpersoon met de taliban fungeerde, werd daarop opgebeld door de taliban, zeggende dat uw vader werd ontvoerd door hen. De mawlawi gaf u de boodschap door en zei u dat als u zich niet aanmeldde bij de rechtbank, dat uw vader gedood zou worden.

U ging wederom niet in op het verzoek van de taliban. Via de mawlawi kwam u vervolgens te weten dat uw vader gedood was door de taliban, en waar zijn lichaam door de dorpsoudsten zou opgehaald worden. Nadat uw vader zijn lichaam bij uw huis werd afgeleverd, begroef u hem de volgende dag. De dag daarna vertrok uw broer naar de universiteit voor zijn studies. U belde hem kort na zijn vertrek op om te kijken of hij veilig was aangekomen, maar u kon hem niet meer bereiken. Sindsdien is uw broer spoorloos verdwenen en hoorde u niets meer van hem. U ging uit vrees voor uw leven bij uw oom wonen, van waar beslist werd dat u best het land zou verlaten.

U verliet Afghanistan in de eerste helft van september 2019 en bereikte België op 29 augustus 2020 via Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië, Bosnië, Italië en Frankrijk. U diende op 17 september 2020 een verzoek om internationale bescherming in.

Ook na uw vertrek is de taliban nog steeds naar u op zoek. Na de machtsovername van de taliban in Afghanistan in augustus 2021 zijn ze nog 1 keer naar uw huis gekomen, om te vragen waar u bent. Daarbij werd hen duidelijk gezegd dat u ondertussen in België was. Daarentegen vertelden zij uw oom niets over uw broer, wanneer die de taliban daarnaar vroeg.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw taskara (origineel), de taskara van uw vader en broer (kopie), verklaringen met betrekking tot uw schooltijd, het werk van uw vader en uw problemen (origineel), een dreigbrief van de taliban (origineel) en 2 foto's van uw broer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de omstandigheden van het vuurgevecht dat aan de basis van uw problemen lag bijzonder merkwaardig waren, net als de mate waarin u verklaarde gevisieerd te worden door de taliban na deze gebeurtenissen. Even voor deze schietpartij losbarstte kwamen 2 zwaargewapende talibanleden op motorfiets toe aan uw winkel. U herkende de talibanleden niet (NPO, P.8). Wat de talibanleden daar deden is onduidelijk. Nadat zij parkeerden “stonden ze daar gewoon” (NPO, P.9). Aanvankelijk verklaarde u dat zij van plan waren “dat trouwfeest aan te vallen, of om informatie te verzamelen” (NPO, P.8). Vervolgens verklaarde u dat zij “de weg aan het onderzoeken” waren, “of op iemand aan het wachten” waren (NPO, P.9). U besloot uiteindelijk dat u eigenlijk niet wist wat zij daar deden (NPO, P.10). U sloot ook vrijwel meteen nadat de talibanleden aankwamen uw winkel, omdat u zag “dat die mensen gevaarlijk waren” (NPO, P.9). Op dat moment waren er overigens geen andere getuigen van de aankomst van deze talibanleden, “niemand was op straat” (NPO, P.9). Minder dan 10 minuten nadat u uw winkel sloot brak een vuurgevecht uit tussen de talibanleden en de lokale politie, die “ter plaatse” was gekomen (NPO, P.7). Hieruit blijkt dat de zwaarbewapende talibanleden nog meerdere minuten om onduidelijke reden gewoon in de buurt van uw winkel bleven staan. Deze talibanleden betroffen het schaduwdistrictshoofd en de veiligheidsverantwoordelijke van het district (NPO, P.7). Het is bijzonder opmerkelijk dat zulke hooggeplaatste talibanleden ietwat doelloos rondhingen in de directe nabijheid van een trouwfeest van de familie van een lokale politiecommandant.

Het is tevens onduidelijk op welke manier de lokale politie deze talibanleden wist te lokaliseren en aan te vallen. U had de politie alvast niet verwittigd, noch waren er andere getuigen op straat (NPO, P.9). U maakte evenmin gewag van opvallend of luid gedrag van deze talibanleden. Echter dacht u dat de lokale politie de motorfietsen misschien had gehoord (NPO, P.10). Deze verklaring is echter allesbehalve aannemelijk, aangezien het trouwfeest op meer dan 500 meter van uw winkel plaatsvond (NPO, P.8). Bovendien maakte u duidelijk dat het een rumoerig huwelijk was, aangezien u vanop die grote afstand de muziek en het geluid van het feest hoorde (NPO, P.11). Dat de lokale politie dan toch, enkel op basis van het geluid van hun motorfietsen, deze talibanleden die zich voor uw winkel bevonden aanviel, en dat de talibanleden net omwille van hun specifieke locatie op dat moment voor uw winkel beslisten dat u de schuldige van die aanval moest zijn, betreft een bijzonder onwaarschijnlijk toeval. Het verrassingseffect van de aanval van de lokale politie indachtig is het bovendien ook opmerkelijk dat dit vuurgevecht maar liefst 30 minuten zou geduurd hebben, temeer de talibanleden gewoon op straat rondhingen (NPO, P.11), en zij aldus een bijzonder makkelijk doelwit moesten geweest zijn.

Eén van de 2 talibanleden die u had gezien was omgekomen in het vuurgevecht. De andere was gewond geraakt, maar ontsnapte (NPO, P.7). Na dat vuurgevecht werd u al “2 dagen later” per brief aangeschreven door de taliban, waarin u en uw broer formeel werden opgeroepen voor de rechtbank van de taliban in Nangarhar te verschijnen (NPO, P.14). Omdat u niet meteen op die vraag was ingegaan werd uw broer de volgende dag opgebeld door de taliban, zeggende dat u gedood zou worden indien u zou blijven weigeren u aan te melden bij de taliban (NPO, P.15). Uw vader zei dat deze oproepingen louter een voorwendsel waren om u te “arresteren en vermoorden” (NPO, P.15). Hoewel de taliban u dus “gewoon de doodstraf geven” wilden, hanteerden zij deze formaliteiten eerder dan u zonder waarschuwing te doden, omdat dit hun “eigen regels” waren (NPO, P.19). Deze regels beschreef u als volgt: “Volgens hun regels moeten ze eerst een brief sturen en dan bellen” (NPO, P.19). Waarom deze regels voor u en

uw broer werden gehanteerd maar niet voor uw vader, die zonder kennisgeving is ontvoerd en vermoord, is onduidelijk. Desgevraagd verklaarde u dit aan de hand van een andere regel van de taliban : “Ze kunnen voor de zonen de vader bestraffen en ook omgekeerd” (NPO, P.19). Hoewel u mits deze bijkomstige regel aangeeft dat uw vader voor de zonden van u en uw broer gestraft werd, kan u geenszins verklaren waarom uw vader geen waarschuwingsbrief en telefoon kreeg alvorens de doodstraf van de taliban te krijgen.

Daarbij is het tevens volstrekt onduidelijk waarom zij zo snel genoeg namen met het straffen van uw vader in de plaats van u en uw broer. Hoewel u aangaf dat vaders voor hun zonen gestraft kunnen worden, is het bijzonder opvallend hoe driest de taliban daarbij tewerk is gegaan: slechts 2 dagen nadat zij u en uw broer voor het eerst hadden opgeroepen werd uw vader ontvoerd. Uw vader werd daarbij onderweg naar zijn werk onderschept, en reeds een dag nadien vermoord (NPO, P.7, P.16). Dat de taliban uw vader specifiek viseerde en ontvoerde, hoewel hij geenszins rechtsreeks betrokken was bij de problemen met de taliban, eerder dan u of uw broer, die in de ogen van de taliban “spionnen waren” (NPO, P.19), is niet aannemelijk. Temeer u en uw broer ogenschijnlijk geen enkele voorzorgsmaatregel hadden getroffen ter uwer bescherming tegen de taliban. Er dient dan ook te worden geconcludeerd dat er geen geloof kan worden gehecht aan deze furieuze reactie van de taliban in de nasleep van dit vuurgevecht. Dat u enerzijds op basis van verkeerde informatie dermate snel als schuldige werd aangeduid en vervolgd werd door de taliban, maar dat u anderzijds al binnen de 2 dagen gepasseerd werd door uw vader als zondebok voor deze onterechte beschuldiging van spionage, zonder dat er noemenswaardige moeite werd gedaan door de taliban om u te vinden, is immers volstrekt ongeloofwaardig.

Bepaalde handelingen van de taliban in de nasleep van dit vuurgevecht zijn bovendien ook tegenstrijdig. Nadat zij uw vader vermoordden, werd uw familie vrijwel meteen bij monde van de mawlawi door de taliban geïnformeerd wat er met uw vader gebeurd was (NPO, P.16). Bij uw broer, die volgens uw verklaringen ook “is meegenomen door de taliban” (NPO, P.20), hanteerde de taliban echter volledige radiostilte. U weet tot op heden niet wat er met uw broer gebeurd is (NPO, P.19). Dit zeer merkwaardige verschil in communicatieve aanpak van de taliban met betrekking tot hun slachtoffer kon u evenmin verklaren: “ik weet niet waarom. Zij kunnen op elk moment kiezen om zijn info niet mee te delen. Ik weet het niet” (NPO, P.20). U trachtte deze tegenstrijdigheid nog te verklaren aan de hand van vergezochte scenario's. Daarbij insinueerde u dat uw broer “door een andere groepering” werd ontvoerd, of “dat hij zelf is vertrokken” (NPO, P.19). Echter gaf u daarbij zelf aan dat u “geen problemen met andere personen” had (NPO, P.20). Het zou dan ook onwaarschijnlijk toevallig zijn dat uw broer in de dagen nadat hij door de taliban met ontvoering bedreigd werd, volledig uit het niets door een andere groepering ontvoerd werd. Waarom die andere groepering in dat geval absoluut niet zou communiceren over deze ontvoering is daarbij eveneens volstrekt onduidelijk. Indien uw broer zelf het hazenpad gekozen zou hebben, is het ongeloofwaardig dat hij daar niemand iets over zou gezegd hebben, en hij die stilte bovendien jarenlang zou volhouden. Het hoeft dan ook geen verder betoog dat de scenario's die u het CGVS even voorhield met betrekking tot hetgeen uw broer was overkomen, allerm minst geloofwaardig zijn.

Naast de duidelijke discrepantie in communicatie vanwege de taliban bij de ontvoeringen van uw vader en uw broer, was de taliban ook zeer inconsequent in de moeite die zij deden om uw vader, broer en uzelf te ontvoeren. Om uw vader en broer te ontvoeren deden de taliban grote inspanningen: ze werden beiden onderschept onderweg naar hun respectievelijke bestemmingen (NPO, P.7-8). Om u te vinden deed de taliban echter amper moeite: pas 2 jaar na de feiten, na de machtsovername van de taliban in augustus 2021, zijn zij voor het eerst naar uw huis gekomen om u te zoeken (NPO, P.16-17). Het duurde volgens u zo lang eer zij naar uw huis kwamen, omdat de taliban zich daar pas veilig genoeg voor voelde na de machtsovername (NPO, P.17). Voor dit bezoek kwam de taliban echter ook al naar uw dorp om u te zoeken: zij beperkten hun zoektocht toen tot het vruchteloos rondvragen in het dorp waar u was, bij dorpelingen en éénmaal aan uw oom (NPO, P.17). Het is dan ook onduidelijk waarom de taliban pas na de machtsovername naar uw huis kwam. Toen zij uw huis bezochten na de machtsovername, ging de taliban overigens ook allerm minst doortastend te werk. Nadat hen verteld werd dat u naar België was vertrokken dropen zij af: “Zij konden niets zeggen. Ze zijn gewoon vertrokken” (NPO, P.17). Nochtans zou de taliban gedacht hebben “dat ik daar nog was en me aan het verstoppen was” (NPO, P.17). Waarom de taliban zich zo makkelijk liet afschepen indien zij dachten u werkelijk te kunnen vinden is ongeloofwaardig en tegenstrijdig met de snelle en agressieve vervolging van uw vader en broer.

Het geheel van bovenstaande elementen ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas dermate dat er geen geloof aan kan worden gehecht. De door u neergelegde documenten kunnen deze appreciatie van het CGVS niet wijzigen, zelfs integendeel. Vele van de documenten die u neerlegde ondermijnen de geloofwaardigheid van uw asielrelaas immers verder. Uw taskara en die van uw familieleden hebben slechts betrekking op uw identiteit, een element dat in deze beslissing niet ter discussie staat. De foto's

die u neerlegde hebben geen bewijswaarde. Hoewel er een persoon op omcirkeld staat, kan er niet uit deze foto's worden opgemaakt of uw broer er weldegelijk op staat. Er kan evenmin worden geconcludeerd uit deze foto's dat uw broer bevriend was met een commandant van de lokale politie, laat staan dat deze relatie bijdroeg tot uw vermeende problemen met de taliban.

U legde daarnaast verschillende aanvragen neer van uw oom [F.] bij uw school, bij het werk van uw vader, bij de dorpsoudsten en bij het districtscentrum van Khogyani. In die laatste aanvraag, met referentie 13970564, verwijst uw oom duidelijk naar de machtsovername van de taliban in augustus 2021: "na de machtsovername en nieuwe regering in ons land in Afghanistan". Echter is dit document gedateerd op 08/10/1399 volgens de Afgaanse kalender (NPO, P.22, groene map, zie administratief dossier), hetgeen overeenkomt met 28/12/2020 volgens de gregoriaanse kalender. Dit document verwijst dus naar de machtsovername van de taliban, die echter pas 7,5 maanden later plaatsvond. Hoewel de brief duidelijk de machtsovername en nieuwe regering in Afghanistan vermeldt, verklaarde u deze tegenstrijdigheid als volgt: "zij hebben het over mijn regio [...] Toen hadden al die taliban daar de macht" (NPO, P.22). Deze uitleg kan evenwel allerminst overtuigen. Aldus kan er geen geloof gehecht worden aan de waarachtigheid van dit document.

Het is tevens hoogst opmerkelijk dat indien de taliban de macht in uw regio werkelijk hadden overgenomen, uw oom desondanks op maar liefst 3 verschillende plaatsen 4 officiële documenten kon laten stempelen en ondertekenen door talloze overheidsfunctionarissen. Deze brieven verwijzen alle naar de problemen die u ondervond. Voor deze documenten werden ondertekend en gestempeld op uw school, de dorpsraad en het districtshuis van Khogyani, werden uw problemen bovendien door deze functionarissen onderzocht en bevestigd. Dat uw vermeende problemen met de taliban zo publiekelijk konden onderzocht en mits stempels en handtekeningen officieel bevestigd konden worden op openbare plaatsen binnen de context van de machtsovername van de taliban is allesbehalve geloofwaardig. Uw documenten ondermijnen de reeds gebrekkige geloofwaardigheid dan ook enkel verder.

Bovendien kunnen dergelijke documenten enkel dienstig zijn bij geloofwaardige verklaringen, wat niet het geval is gebleken. Dienaangaande dient te worden gewezen op de objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021, waaruit blijkt dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere

indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de

machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Khogyani, Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over

elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens,

zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-

economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. In een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6, §5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij niet begrijpt dat verweerder verwacht dat hij de beweegredenen van de taliban achter hun handelingen zou kennen of de handelswijze van de taliban zou kunnen verklaren. Verzoeker stelt dat verweerder absurde verwachtingen heeft van hem en dat er redenen gezocht worden om het relaas van verzoeker in twijfel te trekken. Bovendien meent hij dat verweerder onzorgvuldig te werk gegaan is en ten onrechte een negatieve beslissing genomen heeft waarin er geen rekening gehouden werd met het kwetsbaar profiel van verzoeker als verwesterde man. Hij benadrukt ook dat er met de machtsovername door de taliban, sprake is van een nieuw element. Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem te erkennen als vluchteling.

2.2. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: EVRM).

Verzoeker stelt, onder verwijzing naar meerdere algemene rapporten en landeninformatie, dat hij niet kan terugkeren naar Afghanistan gezien zijn (gepercipieerde) verwestering en gezien de mensenrechtenschendingen die plaatsvinden in het land alsook de preciaire veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem te erkennen als vluchteling, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

2.3. Doorheen zijn verzoekschrift verwijst de verzoeker naar en geeft hij de weblinks van onder meer de volgende arresten, rapporten en krantenartikelen:

- RvV 31 maart 2022, nr. 270 813;
- USA Today, *"No possible life under Taliban rule : Afghan women fear murder, oppression after US withdrawal"*, 18 augustus 2021;
- UCDP Bulletin, *"Afghanistan: the deadliest conflict in the world"*;
- The Diplomat, *"School bombing latest tragedy for Afghanistan's Hazaras"*;
- United Nations Human Rights, Office of the High Commissioner, 24 augustus 2021;
- Country of Origin Information, *"Afghanistan: recent developments in the security situation, impact on civilians and targeted individuals"*;
- HLN, *"Een jaar taliban aan de macht in Afghanistan, mensenrechten van hele bevolking worden afgenomen"*;
- UNHCR Position on returns to Afghanistan, augustus 2021;
- *"Un porte-parole taliban affirme que les Afghans expulsés d'Europe seront "traduits en justice"*, 31 augustus 2021 ;
- NANSEN Note, 3-21, *"Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek"*, oktober 2021;
- ASYLOS, *"Afghanistan COI Repository"*, 7 oktober 2021;
- Human Rights Watch, *"Afghanistan: Taliban abuses cause widespread fear"*, 23 september 2021;
- EASO, *"Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation"*, 9 september 2021;
- Human Rights Watch, *"Afghanistan: Taliban wasting no time in stamping out human rights says new briefing"*, 20 september 2021;
- UNHCR, Statement by Ms. Erika Feller, Director, Department of International Protection, UNHCR, SCIFA, 6 November 2002;
- UNHCR, *"Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan"*, 30 augustus 2019;
- B. ROGGIO, *"Taliban denounces 'deviant beliefs,' including 'satanic western and disbelieving ideologies'"*, 10 juni 2020;
- RvV 27 november 2020, nr. 245 004;
- The New York Times, *"Taliban Promise Peace, but Doubt and Fear Persist"*, 18 augustus 2021;
- Danish Immigration Service, *"Afghanistan: recent developments in the security situation, impact on civilians and targeted individuals"*, september 2021;
- EASO, *"Country Guidance Afghanistan: common analysis and guidance note"*, December 2020
- HLN, *"Bijna 400 Afghaanse burgers gedood sinds machtsovername taliban"*.

3. De aanvullende nota's

3.1. Op 16 februari 2023 dient de commissaris-generaal overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota in waarin hij verwijst naar volgende rapporten en er de weblinken van vermeldt:

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van 4 november 2022;
- EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van januari 2023;
- EUAA “Afghanistan Security Situation” van augustus 2022;
- COI Focus Afghanistan. “Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 23 september 2022;
- COI Focus Afghanistan. “Veiligheidssituatie” van 5 mei 2022;
- EASO “Afghanistan Country Focus” van januari 2022;
- EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van augustus 2022;
- EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020;
- EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022.

3.2. Op 21 februari 2023 dient verzoeker een aanvullende nota in waarin hij stelt dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud niet heeft durven meedelen dat hij lid is geweest van de Arbaki's (lokale Afghaanse politie). Hij verklaart dat hij als bewaker werkzaam was op een trouwfeest waar gevechten uitbraken met de taliban en dat hij als gevolg van zijn betrokkenheid hierbij een oproepingsbrief van de taliban ontvangen zou hebben.

Hij voegt ook nog bijkomend volgende documenten toe die zijn lidmaatschap bij de lokale Afghaanse politie dienen te staven:

- Kaart als lokale politie agent afgegeven door het ministerie van binnenlandse zaken (stuk 1);
- Bewijs dat hij met succes de opleiding van politie agent gevolgd heeft (stuk 2);
- Kopie van zijn bankkaart (stuk 3).

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald.

De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1. Verzoeker stelt Afghanistan te hebben verlaten nadat de taliban hem trachtte te bestraffen omdat hij verdacht werd van spionage. Op een avond kwamen twee talibanleden toe en zij gingen op straat voor de winkel van verzoeker staan. Verzoeker besloot meteen zijn winkel te sluiten en via de achterdeur naar huis te gaan. Op hetzelfde moment vond er een trouwfeest plaats van de neef van de leider van de lokale

politie. Even later zou er een vuurgevecht losgebarsten zijn tussen de lokale politie die aanwezig was op dit trouwfeest en de taliban. In de aanvullende nota die door verzoeker neergelegd werd, verklaart hij echter dat hij lid was van de arbaki's (lokale politie) en als bewaker aanwezig was op dit trouwfeest waardoor hij betrokken was in het gevecht met de taliban. Voor het overige betwist verzoeker het verdere verloop van zijn vluchtrelaas niet. Voor de verdere samenvatting van de vluchtmotieven van verzoeker verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting niet wordt betwist door verzoeker.

5.2. Ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming legt verzoeker een aantal documenten voor: zijn originele taskara, kopies van de taskara van zijn vader en broer, originele verklaringen met betrekking tot zijn schooltijd, het werk van zijn vader en zijn problemen alsook een originele dreigbrief van de taliban en twee foto's van zijn broer. Samen met de aanvullende nota legt verzoeker ook nog volgende documenten neer: een kopie van zijn lidkaart bij de lokale politie, een kopie van het bewijs dat hij met succes de opleiding van politieagent voltooid heeft en een kopie van zijn bankkaart.

Het behoort tot de soevereine beoordelingsbevoegdheid van de feitenrechter, te dezen de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen die uitspraak heeft gedaan met hervormingsbevoegdheid, om zich uit te spreken over de bewijswaarde van documenten, ook indien de echtheid ervan niet wordt betwist (RvS 1 oktober 2021, nr. 14.605 (c)).

De taskara van verzoeker, de kopies van de taskara's van verzoekers vader en broer alsook de foto's van verzoekers broer die worden neergelegd door verzoeker kunnen enkel het bewijs leveren van de identiteit en herkomst van verzoeker, zijn vader en zijn broer. Deze worden echter niet betwist en houden geen rechtstreeks verband met de door verzoeker voorgehouden vluchtmotieven.

Ook de verklaringen met betrekking tot zijn schooltijd en het werk van zijn vader hebben geen betrekking op de kern van verzoekers relaas.

Met betrekking tot de verklaring van het districtshoofd wordt in de bestreden beslissing op pertinente wijze het volgende geargumenteed: *"In die laatste aanvraag, met referentie 13970564, verwijst uw oom duidelijk naar de machtsovername van de taliban in augustus 2021: "na de machtsovername en nieuwe regering in ons land in Afghanistan". Echter is dit document gedateerd op 08/10/1399 volgens de Afghaanse kalender (NPO, P.22, groene map, zie administratief dossier), hetgeen overeenkomt met 28/12/2020 volgens de gregoriaanse kalender. Dit document verwijst dus naar de machtsovername van de taliban, die echter pas 7,5 maanden later plaatsvond. Hoewel de brief duidelijk de machtsovername en nieuwe regering in Afghanistan vermeldt, verklaarde u deze tegenstrijdigheid als volgt: "zij hebben het over mijn regio [...] Toen hadden al die taliban daar de macht" (NPO, P.22). Deze uitleg kan evenwel allerminst overtuigen. Aldus kan er geen geloof gehecht worden aan de waarachtigheid van dit document."* Deze motieven uit de bestreden beslissing zijn terecht en pertinent en worden door verzoeker ongemoeid gelaten waardoor deze door de Raad overgenomen worden.

Daarnaast stelt verzoeker in de aanvullende nota pas voor de eerste keer dat hij als arbaki gewerkt heeft op het trouwfeest van de lokale politiecommandant waar een gevecht met de taliban losgebarsten is. In dit verband legt hij een bankkaart, een lidkaart van de lokale politie en een bewijs van voltooiing van een opleiding tot politieagent neer. Het bewijs van voltooiing van de opleiding is gedateerd op 24 januari 2018, terwijl de kaart, die verzoekers tewerkstelling bij de lokale politie dient aan te tonen, op 25 januari 2018 vervalt, één dag nadat zijn opleiding voltooid zou zijn. Er werd door verzoeker geen ander bewijs van tewerkstelling bij de politie voorgelegd met een geldigheid na deze datum. Bovendien staat er in het bewijs van voltooiing een schrijffout, namelijk "24th day of Ganuary 2018". Dat een officieel document van de Afghaanse overheid een dergelijke opmerkelijk schrijffout bevat doet afbreuk aan de bewijswaarde ervan. Immers blijkt uit de bijgebrachte algemene informatie blijkt dat er sprake is van wijdverspreide corruptie en documentenfraude in Afghanistan (zie map 'landeninformatie' in het administratief dossier) en dat dergelijke documenten eveneens door de hulp van mensensmokkelaars ter beschikking van verzoekers om internationale bescherming gelegd worden. Het feit dat de kopie van de bankkaart van verzoeker eveneens een opmerkelijke schrijffout bevat, namelijk "ministry of deffince", doet om dezelfde redenen afbreuk aan de bewijswaarde ervan. Volgens verzoeker is dit te wijten aan de onkunde van de voormalige Afghaanse autoriteiten. Deze bewering wordt echter niet gestaafd en kan ook niet afgeleid worden uit de voorgelegde landeninformatie. Op basis van deze documenten maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij op het ogenblik dat de voorgehouden problemen zich voordeden, namelijk het vuurgevecht op het trouwfeest waar hij aanwezig geweest zou zijn als bewaker, bij de lokale politie tewerkgesteld was.

Ook de bewijswaarde van de dreigbrief die door verzoeker neergelegd werd, dient sterk gerelativeerd te worden gezien de algemene informatie met betrekking tot corruptie en documentenfraude. De dreigbrief wordt door de tolk tijdens het persoonlijk onderhoud vertaald, maar lijkt niet te vermelden om welke reden verzoeker en zijn broer zouden moeten verschijnen en wanneer zij dit zouden moeten doen.

Gelet op de summiere inhoud en de relatieve bewijswaarde van de voorgelegde documenten, volstaan deze documenten op zich niet om in deze stand van zaken de relevante elementen van het vluchtrelaas van verzoeker geloofwaardig te bevinden. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van de verzoeker voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht.

5.3.1. Na lezing van het rechtsplegingsdossier kan de Raad in navolging van de commissaris-generaal slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken omdat hij gevisieerd zou worden door de taliban nadat er een vuurgevecht losgebroken zou zijn tussen de lokale politie en de taliban. De commissaris-generaal motiveert in de bestreden beslissing inzake het vluchtrelaas van de verzoeker dan ook terecht dat:

- de omstandigheden van het vuurgevecht merkwaardig waren. Verzoeker slaagt er niet in te verklaren waarom twee hooggeplaatste talibs doelloos zouden rondhangen in de directe nabijheid van een trouwfeest van de familie van een lokale politiecommandant.

- verzoeker er niet in slaagt om te verklaren hoe de lokale politie de talibanleden wist te lokaliseren en aan te vallen. Hij heeft hen niet zelf ingelicht en er waren geen andere getuigen aanwezig. Hoe de politie dan louter op basis van het geluid van motorfietsen te weten gekomen is dat de talibanleden zich daar bevonden, is niet duidelijk. Het is bovendien onwaarschijnlijk dat de taliban, omwille van hun specifieke locatie voor de winkel van verzoeker, hem als schuldige van deze aanval zien.

- verzoeker inconsistente verklaringen aflegt over de verschillen in handelswijze van de taliban bij het bedreigen van verzoeker en zijn familie. Enerzijds verklaart verzoeker dat hij twee dagen na de gebeurtenissen een oproepingsbrief van de taliban ontvangen heeft en dat zijn broer opgebeld werd door de taliban, alvorens de doodstraf te krijgen. Dit waren volgens verzoeker de regels die zij hanteerden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). Anderzijds zou zijn vader echter geen waarschuwingsbrief of telefoon ontvangen hebben alvorens de doodstraf te krijgen.

- het volstrekt onduidelijk is waarom zij genoeg zouden nemen met het straffen van verzoekers vader in plaats van hemzelf en zijn broer.

- verzoeker verder inconsistente verklaringen aflegt met betrekking tot de wijze van communiceren die de taliban zou handhaven. Nadat zij verzoekers vader omgebracht zouden hebben, zouden zij een malawi verzoekers familie hiervan meteen op de hoogte hebben laten brengen terwijl er rond de verdwijning van verzoekers broer volledige radiostilte gehanteerd werd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16 en 19).

- de taliban volgens verzoekers verklaren zeer inconsequent is in de inspanningen die zij geleverd zouden hebben om verzoekers vader en broer te ontvoeren. Deze inspanningen zijn veel groter dan deze die zij geleverd hebben om verzoeker zelf op te sporen. Zij kwamen pas na de machtsovername in 2021 een eerste keer bij verzoeker thuis langs om achter hem te vragen.

De grote verschillen tussen de beschreven handelswijze van de taliban zorgen ervoor dat verzoekers relaas niet geloofwaardig bevonden kan worden.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt aan de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

In voorliggend verzoekschrift slaagt de verzoeker er niet in om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.3.2. In navolging van de commissaris-generaal stelt de Raad vast dat de verklaringen van verzoeker met betrekking tot de omstandigheden waarin zijn vermeende problemen zich voorgedaan hebben en als gevolg waarvan verzoeker door de taliban vervolgd werd, niet kunnen overtuigen. Verzoeker verklaarde namelijk dat hij de enige was, samen met zijn broer, die de talibs heeft zien aankomen en dat hij meteen toen hij hen zag, besloot zijn winkel te sluiten en naar huis te gaan omdat zij er gevaarlijk uitzagen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9). Om te weten wat er vervolgens exact gebeurd is, diende verzoeker zich te baseren op geruchten die rondgingen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Deze versie

van de feiten wordt door verzoeker ook aangehouden in het verzoekschrift. In de aanvullende nota verklaart verzoeker dan plotsklaps dat hij zich niet in zijn huis bevond toen het vuurgevecht losbrak, maar dat hij betrokken was bij het vuurgevecht aangezien hij als bewaker en lid van de lokale politie aanwezig was op het trouwfeest van de neef van de lokale politiecommandant dat op dat moment plaatsvond.

Het is allerm minst ernstig van verzoeker om voor het eerst in zijn aanvullende nota plotsklaps te verklaren dat hij tot de lokale politie behoorde en in deze hoedanigheid betrokken was bij de gevechten met de taliban. Ter terechtzitting verklaart verzoeker dat hij zijn profiel als arbaki niet aangehaald heeft tijdens het persoonlijk onderhoud omdat twee gewone mensen hem gezegd hadden dat hij enkel over zijn herkomst diende te praten om subsidiaire bescherming te kunnen krijgen en hij daarom niet over zijn werk gepraat heeft. Dit betreft geen dienstige uitleg. Ten onrechte tracht hij de verantwoordelijkheid voor zijn manifest leugenachtige verklaringen immers volledig bij (het advies van) derden te leggen. Verzoeker is een volwassen man. Op hem rust, als verzoeker om internationale bescherming, de verplichting om van bij de aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen voor de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over het verzoek om internationale bescherming. Verzoeker werd reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken, bij het invullen van de vragenlijst, gewezen op deze op hem rustende verplichting. Er werd hem meegedeeld dat hij steeds de waarheid moest vertellen en er werd duidelijk gemaakt dat valse of onjuiste verklaringen tot gevolg konden hebben dat zijn aanvraag zou worden verworpen. Tevens werd daarbij uitdrukkelijk aangegeven dat hij diegenen niet moest geloven die hem aanraadden om feiten toe te voegen, uit te vinden, of anders voor te stellen. Eveneens werd hij erop gewezen dat hij geen documenten mocht achterhouden en alle stukken in zijn bezit moest voorleggen (administratief dossier, vragenlijst, nr.1 "voorafgaand advies"). Bij het Commissariaat-generaal werd de op hem rustende medewerkingsplicht opnieuw aan verzoeker verduidelijkt en benadrukt (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.2). Desalniettemin volhardde verzoeker op het Commissariaat-generaal in zijn profiel als winkeluitbater, en heeft hij nooit gesproken over zijn tewerkstelling als arbaki op het ogenblik dat de voorgehouden feiten zich afspeelden. Zelfs in het onderhavige verzoekschrift hield verzoeker vast aan zijn initiële verklaringen. Bijgevolg is het niet ernstig om nadien, door middel van een aanvullende nota, zonder enige dienstige verklaring, plots voor te houden dat verzoeker in wezen een geheel ander profiel had in Afghanistan. Bovendien wordt dit profiel, zoals blijkt uit punt 5.2., geenszins aannemelijk gemaakt.

5.3.3. Verzoeker werpt in het verzoekschrift op dat hij het verwijt van de commissaris-generaal met betrekking tot de omstandigheden waarin het vuurgevecht zich voorgedaan zou hebben, niet begrijpt. Hij haalt aan dat hij de leden van de taliban niet kende en dat zij hem geen uitleg gegeven hebben waardoor hij moest gissen naar hun beweegredenen. Er wordt van verzoeker enkel verwacht dat hij consistente verklaringen aflegt met betrekking tot zijn relaas. Er wordt niet verwacht dat hij de exacte beweegredenen van de talibanleden zou kennen. De Raad merkt echter op dat verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud uit zichzelf verschillende verklaringen afgelegd heeft over wat de talibanleden mogelijks aan het doen waren: de weg onderzoeken, wachten op iemand of daar gewoon staan (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10) terwijl verzoeker oorspronkelijk verklaarde dat de taliban kwamen om informatie te vergaren of een aanval te plegen (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8). Uiteindelijk komt verzoeker dan tot de conclusie dat hij niet weet waarom de talibs daar stonden. Hieruit blijkt dat de verzoeker geen samenhangende verklaringen aflegt. Dit wordt echter enkel versterkt door het feit dat bovenstaande uitleg volledig tenietgedaan wordt door verzoekers verklaringen in de aanvullende nota dat hij arbaki was.

5.3.4. Waar verzoeker vervolgens ingaat op het feit dat er door de commissaris-generaal verwacht zou worden van verzoeker dat hij de interne werking van de politie kent en dat dit 'werkelijk alle verbeelding tart', merkt de Raad op dat er geenszins van verzoeker verwacht wordt dat hij als gewone burger de algemene werking van de politie kent. Er mag echter van een verzoeker om internationale bescherming verwacht worden dat hij coherente en gedetailleerde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die aanleiding gegeven hebben tot zijn vlucht. Deze verwachting wordt in het geval van verzoeker enkel versterkt aangezien hij in de neergelegde aanvullende nota verklaart dat hij zelf tewerkgesteld was bij de lokale politie. Indien dit het geval is, mag er van verzoeker des te meer verwacht worden dat hij op de hoogte is van de wijze waarop de politie erin geslaagd is om de talibanleden te lokaliseren aangezien hij volgens deze verklaringen zelf betrokken was in het vuurgevecht als arbaki, wat *in casu* niet het geval is. Door *in casu* wisselende verklaringen af te leggen ondermijnt verzoeker verder de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Waar verzoeker verder nog stelt dat er door de commissaris-generaal alles aan gedaan is om redenen te verzinnen om zijn relaas in twijfel te trekken, merkt de Raad op dat dit een louter blote bewering is die

door verzoeker niet gestaafd wordt met concrete elementen. Het loutere feit dat de vaststellingen van de commissaris-generaal in verzoekers nadeel spelen, is geen aanwijzing van enige bevooroordeeldheid of van een oneerlijke behandeling.

5.3.5. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het herhalen van eerder tijdens het persoonlijk onderhoud afgelegde verklaringen met betrekking tot de beschuldigingen van spionage door de taliban ten opzichte van hem en zijn broer. Het louter herhalen van de asielmotieven is echter niet van aard om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten. Het komt aan verzoeker toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe hij in gebreke blijft. Ook het louter stellen dat het argument van de commissaris-generaal omtrent de handelswijze van de taliban niet ernstig is om vervolgens slechts zijn verklaringen te herhalen, leidt er niet toe dat de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in een ander daglicht geplaatst worden.

Waar verzoeker benadrukt dat het ten tijde van zijn vermeende problemen niet vanzelfsprekend was voor de taliban om naar zijn dorp te komen aangezien één van de commandanten van de overheid uit zijn dorp afkomstig was, merkt de Raad op dat dit niet strookt met het feit dat twee hooggeplaatste talibanleden (het schaduwdistrictshoofd en een talib verantwoordelijk voor de veiligheid van het district (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7)) doelloos zouden komen rondhangen op straat in verzoekers dorp, zoals hij verklaarde tijdens het persoonlijk onderhoud (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 9-10). Indien het inderdaad zo was dat de taliban niet vrij naar zijn dorp kon komen dan is het geheel ongeloofwaardig dat op de avond van het trouwfeest van een familielid van de commandant, twee hooggeplaatste talibs zomaar op straat zouden komen staan, te meer gezien verzoeker in het verzoekschrift stelt dat het dorp zeer nauwlettend in de gaten gehouden werd. Het is in deze situatie een zeer risicovolle onderneming, die van een grote onvoorzichtigheid getuigt, voor twee hooggeplaatste talibs om zomaar, alleen met hun twee, naar het dorp te komen. Verzoeker kan met zijn verwijzing naar de 'verhoogde alertheid' in het dorp dan ook geen uitleg bieden voor het feit dat deze talibanleden zomaar op straat zouden komen staan en spreekt zichzelf daarmee zelfs tegen.

5.3.6. Vervolgens stelt verzoeker dat de commissaris-generaal hem zaken verwijt waar hij geen controle over heeft, namelijk hoe de taliban te werk gaan en wanneer zij communiceren. Er wordt van de verzoeker niet verwacht dat hij de drijfveren van de taliban om op de door hem voorgehouden manier tewerk te gaan, zou toelichten. Er kan uit de door de verzoeker zelf geschetste context echter wel degelijk worden geconcludeerd dat de geschetste handelwijze van de taliban door verzoeker de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas ondermijnt. Waar de taliban verzoeker en diens broer eerst een waarschuwingsbrief stuurden, werd verzoekers vader zonder waarschuwing ontvoerd en vermoord. Verzoeker verklaarde hier nochtans over dat de taliban hun eigen regels dienen toe te passen waarbij personen eerst een brief ontvangen en gebeld worden en daarna pas fysiek aangevallen worden (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 19). De taliban zou ook meteen het overlijden van zijn vader hebben laten melden door de malawi terwijl er over de verdwijning van verzoekers broer nog steeds geen informatie is (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 16 en 19). Bovendien heeft de taliban volgens verzoeker ook zeer veel moeite gedaan om zijn vader en broer te ontvoeren terwijl verzoeker volgens zijn verklaringen in de neergelegde aanvullende nota degene is met het risicoprofiel als arbaki. De handelwijze van de taliban bij zijn vader en broer is dan ook moeilijk te verzoenen met de zoektocht naar verzoeker waarbij de taliban allerminst doortastend te werk gegaan is en hem de kans gegeven hebben om te vluchten en vervolgens pas in 2021 naar zijn thuis gekomen zijn om naar hem te vragen en te achterhalen waar hij zich bevindt. Deze contradicties ondermijnen verzoekers geloofwaardigheid. Waar verzoeker opnieuw wijst op het feit dat de taliban niet gemakkelijk naar zijn dorp konden komen en zijn vader en zijn broer daarom beiden buiten het dorp ontvoerd werden om op deze manier te verklaren dat de taliban pas in 2021, na de machtsovername, terug naar hem op zoek kwamen in zijn dorp, merkt de Raad op dat deze verklaring niet in overeenstemming is met verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud. Daar verklaarde verzoeker namelijk, nadat hij met een tegenstrijdigheid in zijn documenten geconfronteerd werd, dat de taliban al aan de macht was in zijn regio ten tijde van de aanvraag door zijn oom (28 december 2020 volgens de gregoriaanse kalender) aan het districtshoofd (notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22-23). Deze tegenstrijdigheden ondermijnen aldus verder de geloofwaardigheid van het voorgehouden vluchtrelaas.

5.3.7. In zoverre verzoeker erop wijst dat machtsovername onmiskenbaar "een *nieuw element*" is, merkt de Raad op dat verzoeker werd gehoord op 13 december 2021, enkele maanden na de machtsovername door de taliban in augustus 2021. Verzoeker had de mogelijkheid om zijn vrees en bezorgdheden hieromtrent tot uiting te brengen tijdens het persoonlijk onderhoud. Verder blijkt uit de bestreden beslissing dat de commissaris-generaal een beoordeling heeft gemaakt van de algemene situatie in Afghanistan in

het licht van deze machtsovername en de eventuele daaruit voortvloeiende nood aan internationale bescherming in hoofde van verzoeker.

5.3.8. Verzoeker slaagt er niet in de bevindingen in de bestreden beslissing op ernstige wijze te betwisten of te weerleggen. In zijn verzoekschrift komt verzoeker niet verder dan voormelde vaststellingen van de commissaris-generaal, meer bepaald rond de omstandigheden van het vuurgevecht en het viseren van verzoeker door de taliban, louter tegen te spreken. De bevindingen van de commissaris-generaal over verzoekers vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Ze blijven dan ook gehandhaafd en worden door de Raad bijgetreden.

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan de verzoeker.

Aldus blijkt niet dat de verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

Ten slotte merkt de Raad nog op dat verzoeker zich in het verzoekschrift vergist door te stellen dat de commissaris-generaal gesteld zou hebben dat hij niet de waarheid verteld heeft met betrekking tot zijn leeftijd. Deze bewering is nergens in het administratief dossier terug te vinden.

5.4.1. Verzoeker voert in het verzoekschrift aan dat hij nood heeft aan internationale bescherming omwille van een (toegeschreven) verwestering. Hij voert aan dat hij reeds twee jaar in België verblijft, volledig verwesterd is en enkel nog Westerse waarden deelt.

5.4.2. Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en het handhavingsbeleid ervan.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het de-facto-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het de-facto-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *“Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban’s second Emirate”*, van 15 juni 2022 in EUAA *“Afghanistan security situation”* augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft *“zina”*– d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *“Taliban’s impact on the population”*, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*“Ministry of Communications and Information Technology”*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met *“immorele inhoud”* te beperken. (EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban’s impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, *“Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada”*, 8 December 2021 in EUAA, *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA “*Guidance Note*” van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “*to play the game*”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*” januari 2023, p. 21 en 72-79).

5.4.3. *In casu* maakt verzoeker geenszins aannemelijk dat hij zich dermate Westerse waarden en normen daadwerkelijk heeft eigen gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan om deze reden problemen zal kennen onder het talibanregime en zijn huidige wetgeving, voorschriften, gebruiken en aanbevelingen. Enig internaliseren van Westerse waarden en normen wordt niet *in concreto* aangetoond.

Door louter erop te wijzen dat hij zich al twee jaar in België bevindt, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar bronnen met betrekking tot de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Hij betoogt immers enkel dat hij “*volledig verwesterd*” en “*volledig*

geïntegreerd' is en enkel nog de Westerse waarden deelt. Gelet op zijn verklaringen slaagt hij er echter niet in om dit verder te concretiseren.

Een louter door tijdsverloop ontwikkelde Westerse levensstijl is in beginsel geen afdoende reden om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Gelet op zijn vertrek uit Afghanistan in september 2019 blijkt dat hij op het moment van zijn vertrek meerderjarig was. Hieruit volgt dat hij al was gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij in België aankwam. Hij nam bovendien ook actief deel aan de Afghaanse samenleving: hij volgde van zijn zevende tot zestiende levensjaar school en werkte in de algemene voedingswinkel van zijn vader.

Hij toont niet aan dat hij deze Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid, heden niet langer kent. De duur van zijn verblijf in België sinds 29 augustus 2020, *in casu* iets meer dan twee jaar, is verder zo kort dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden, mede gelet op zijn verklaring dat hij nog contact heeft met zijn familie (notities van het persoonlijk onderhoud, p.16). Met een verwijzing naar zijn loutere verblijf in Europa, zonder verdere concrete invulling daarvan, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij daadwerkelijk is verwesterd, noch dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd.

Verzoeker toont hiermee niet *in concreto* aan dat in zijn hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én geïntegreerd/vervolgd.

In zoverre hij zou betogen dat hij zich door zijn verblijf in Europa (al dan niet onbewust) aangepast heeft aan de Westerse cultuur waardoor het voor hem bijzonder moeilijk zal zijn om te aarden in Afghanistan en dat de Afghaanse gemeenschap en de taliban zich daardoor zullen afvragen of hij niet 'besmet' is geraakt door zijn verblijf in het Westen wordt door hem immers niet nader uitgewerkt of geconcretiseerd. Zijn betoog mist elke persoonlijke invulling.

Uit wat voorafgaat blijkt dat wat verzoeker heden uiteenzet te summier en te beperkt is alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking mist om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. Er kan niet blijken dat verzoeker zich een bepaalde levensstijl heeft eigen gemaakt waardoor er sprake is van gewijzigde opvattingen, een gedrag, een houding of een uiterlijk die zouden kunnen worden beschouwd als fundamentele kenmerken van zijn identiteit en waarvan niet zou kunnen worden geëist dat hij deze opgeeft, noch dat deze niet te verenigen zijn met de in Afghanistan geldende beperkingen die zijn gebaseerd op de islamitische waarden en normen, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker laat na om *in concreto* aan te tonen dat hij zich ondertussen Westerse gedragingen of opvattingen eigen heeft gemaakt.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of haar lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden geïntegreerd door de taliban.

Wat betreft zijn betoog in het verzoekschrift over het leven onder taliban-bewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd

en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban.

Gelet op zijn individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering.

Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan aangenomen worden dat verzoeker verwesterd is of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging en het betoog van de verzoeker hierover, dan ook niet relevant noch dienstig.

5.5. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Uit dit artikel volgt dat de verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, d.i. realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

6.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

6.4. In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire situatie en socio-economische in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (heden: de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming

genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer preciaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevroering van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

6.5. Opdat aan de verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict

dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker voert echter geen persoonlijke elementen aan die aantonen dat hij bij een terugkeer naar zijn regio van herkomst een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid.

6.6. Gelet op het voormelde, toont de verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

7. Artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet stelt dat indien een verzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade, dit een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is, tenzij er goede redenen zijn om aan te nemen dat die vervolging of ernstige schade zich niet opnieuw zal voordoen. Het vluchtrelaas werd niet geloofwaardig bevonden en er zijn voorts geen concrete individuele aanwijzingen dat verzoeker heden dreigt te worden vervolgd of geïsoleerd in Afghanistan. Bijgevolg is zijn verwijzing naar voormeld wetsartikel niet dienstig.

8. In de mate dat de verzoeker aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal verplicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over de regio van herkomst van de verzoeker en op alle dienstige stukken. De commissaris-generaal heeft het beschermingsverzoek van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. De verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat de verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien april tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. M. RYCKASEYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. M. HEIRBAUT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. HEIRBAUT

M. RYCKASEYS